

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Evy Lukotkové a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce: **AUTOCAR POKORNÝ, s.r.o.**, se sídlem Antonína Zápotockého 90/1, 682 01 Vyškov 1, zast. JUDr. Martinou Skřivánkovou, advokátkou se sídlem Mezírka 1, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 11. 1. 2010, č.j. JMK 155406/2009, sp. zn. S-JMK 155406/2009/OÚPSŘ,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Městského úřadu Vyškov ze dne 20. 10. 2009, č.j. MV57692/2009, sp. zn. MV58058/2008/SÚ/Po (dále „správní orgán I. stupně“, či „stavební úřad“) bylo na základě žádosti žalobce o vydání rozhodnutí o umístění stavby: „domovní studna kopaná“ (dále jen „stavba“) na pozemku parc. č. 1183/1 v katastrálním území Dědice u Vyškova, rozhodnuto tak, že předmětná žádost byla zamítnuta. K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 1. 2010, č.j. JMK 155406/2009, sp. zn. S-JMK 155406/2009/OÚPSŘ a odvolání žalobce bylo zamítnuto.

Ve včas podané žalobě uvedl žalobce, že je vlastníkem pozemku parc. č. 1183/1 v k. ú. Dědice u Vyškova. Na základě žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby „domovní studna kopaná“ na předmětném pozemku, podané dne 22. 10. 2008, rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 4. 11. 2008, č.j. MV 59668/2008 byla jeho žádost zamítnuta. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 1. 2009 č.j. JMK 154423/2008, sp. zn. 154423/2008/OÚPSŘ bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení. Z odůvodnění citovaného rozhodnutí vyplývá, že zamítnutí žádosti, je zdůvodněno rozporem s platným územním plánem, s tím, že přes lokalitu je navržena místní komunikace, že však z předložené dokumentace, vzhledem k měřítku zpracování, nelze stanovit, jestli navrhovaná studna bude zasahovat do připravované komunikace či nikoliv. Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 20. 10. 2009, č.j. MV57692/2009, sp. zn. MV58058/2008/SÚ/Po byla opět zamítnuta žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby. V odůvodnění je uvedeno, že měřítko územního plánu 1:5000 umožňuje řešení pouze v rovině koncepce, tj. schematicky, neumožňuje však přímo posoudit navržené dopravní plochy, ve vztahu k navrhované stavbě, neobsahuje žádné podrobnosti. Stavební úřad vyšel z koordinačního výkresu, který si nechalo Město Vyškov zpracovat pro územní řízení na stavbu s názvem „Místní komunikace Dědická-sportovní areál.“ Dle vyznačení v tomto koordinačním výkresu má být umístěna celá stavba studny v ploše budoucí komunikace. Žalovaný poté rozhodnutím ze dne 11. 1. 2010, rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění uvedl, že z územního plánu nevyplývá podrobnost, která by přesně umístění studny v ploše určené pro veřejně prospěšnou komunikaci charakterizovala, ze samotného obsahu platného územního plánu nelze dovodit, že stavba studny v kolizi s tímto územním plánem není, právě s ohledem na jím vymezenou veřejně prospěšnou komunikaci. Dále uvedl, že je třeba respektovat, že na dané parcele je předpokládána komunikace, jejíž přesné vymezení není možno za dané situace určit a není ani možné zodpovědně o záměru umístit studnu požadovaným způsobem rozhodnout. Jestliže územní plán je zpracován v měřítku, které neumožňuje přesné vymezení místní komunikace a neobsahuje kóty, dle názoru žalobce, je otázkou, jak bylo vůbec možné zakreslit komunikaci tak přesně, aby bylo možné její přesné umístění zjistit. Dále žalobce pokládal za nesprávné, že správní orgán založil své rozhodnutí zčásti také na Vyhledávací studii, tj. na plánu dálničního přivaděče na předmětném pozemku, tedy pouze na připravovaných podkladech, které nejsou součástí platného územního plánu.

Ve výše uvedeném spatřuje žalobce zkrácení na svých právech a namítá, že rozhodnutí obou správních orgánů odporuje zákonu, Ústavě a Listině základních práv a svobod.

Žalobce se proto cítil zkrácen na svých právech i ve vztahu k územnímu plánu z roku 1997, žalobu spojil i s návrhem na zrušení opatření obecné povahy, tj. územního plánu schváleného Městským zastupitelstvem ve Vyškově dne 26. 6. 1997 pod číslem XIII: MZ/501-08.

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 25. 3. 2010, č.j. 29 A 22/2010-52 byl návrh na zrušení opatření obecné povahy vydaného žalovaným 2), tedy územního plánu sídelního útvaru Vyškov schváleného Městským zastupitelstvem ve Vyškově dne 26. 6. 1997 pod číslem XIII: MZ/501-08, v části veřejně prospěšné stavby komunikace na pozemku p. č. 1183/1 v k. ú. Dědice u Vyškova, vyloučen k samostatnému projednání.

Žalovaný se v písemném vyjádření ze dne 22. 6. 2010 vyjádřil k jednotlivým žalobním námitkám následovně:

Žalovanému je v podstatě vytýkáno, že vyšel a rozhodl na základě úvahy, že příslušný územní plán v měřítku, jež je zpracováván, neumožňuje posoudit, zda umístění studny územnímu plánu odporuje s tím, že negativní důsledky této skutečnosti musí nést žalobce, navíc vlastník pozemku. S uvedenou námitkou se žalovaný neztotožnil, uvedl, že výrok napadeného rozhodnutí je v zásadě odůvodněn rozporem záměru žadatele s požadavky obsaženými v ust. § 90 písm. a) a b) zákona č. 183/2006 Sb. v platném znění (dále jen „stavební zákon“). Navrhované umístění stavby bylo posuzováno s ohledem na platný územní plán, jehož účelem je vymezit plochy pro konkrétní účely. Z této skutečnosti vycházel i právní názor stavebního úřadu v rozhodnutí ze dne 20. 10. 2009. Dle žalovaného neodlišuje žalobce dostatečně pojmy „nesoulad stavby s územním plánem“ a „nesoulad stavby s navrhovanou komunikací“, pro jejíž účel je plocha v územním plánu vyčleněna jako nepřípustná jakékoliv stavbě. Lze přisvědčit námitkám žalobce potud, že nelze pro předepsané měřítko přesné umístění stavby studny vůči předmětné komunikaci posoudit. To ovšem nic nemění na zásadní skutečnosti, že stavba studny je v takové ploše navrhována, že její návrh je v rozporu s příslušným územním plánem, a že jí tedy není možno v souladu se stavebním zákonem umístit. I samotný fakt, že na dané ploše se předpokládá vedení místní komunikace (viz výkres č. 10 ÚPN SÚ), která je veřejně prospěšnou stavbou – je stanoven účel, pro který je daná plocha územním plánem vymezena, což je základním kritériem pro zamítnutí návrhu stavebníka z hlediska § 90 písm. a), b) stavebního zákona ve spojení s § 92 odst. 2 stavebního zákona. Podstata zamítnutí žádosti o vydání konkrétního územního rozhodnutí byla v naplnění obsahu ust. § 92 odst. 2 stavebního zákona, konkrétně v rozporu žádosti o umístění stavby studny s platnou územně plánovací dokumentací a cíli a záměry územního plánování (viz též § 2 odst. 1 správního řádu). Záměrem odůvodnění bylo tedy, přesvědčivým způsobem zdůraznit, že územní plán pojednává o plochách, aniž by bylo zpravidla možno konkrétní umístění na dané ploše jednoznačně určit. Jinými slovy tedy postačí, když záměr do takové plochy zasahuje. Pokud by tedy posuzovaný záměr s ohledem na konkrétní podmínky posuzované věci a účelu územnímu plánu vyhověl, bylo by třeba jednoznačným důkazem - podrobně vypracovanou dokumentací - prokázat, že umístění studny územní plán umožňuje.

Žalovaný rovněž odmítl i námitku žalobce týkající se neprůkaznosti či účelovosti koordinačního výkresu územního plánu s ohledem na měřítko jeho zpracovávání, neboť stavební zákon jiné zpracovávání ani nepřepokládá. Po doplnění námitek žalobce znovu žalovaný odkázal na podstatu odůvodnění svého rozhodnutí, sice to, že navrhovaná stavba je v rozporu s platným územním plánem. Nebylo tedy rozhodující, zda navrhovaná stavba zasáhne do komunikace či nikoliv, ale to, zda zasahuje do plochy vymezené pro účel komunikace jako veřejně prospěšné stavby.

Závěrem žalovaný uvedl, že jeho posouzení a hodnocení dané problematiky nepochybně svědčí i záměrům zákonodárce zakotveným v ust. § 24a vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využití území v platném znění. Účelem tohoto ustanovení je zajistit důkladnější ochranu jakosti vody ve studnách s ohledem na zdroje možného znečištění. Z tohoto důvodu je stanoveno, že nejmenší vzdálenost studny od veřejné pozemní komunikace je 30 metrů.

V podané replice ze dne 2. 11. 2010 poukázal žalobce na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, z něhož vyplývá, že stavba studny se nachází v tělese komunikace, nikoliv v ploše určené pro komunikaci. Z řady předchozích rozhodnutí vyplývá, že studna je v ploše pro veřejnou zeleň. Důvody uváděné žalovaným v písemném vyjádření jsou jiné než důvody uvedené v přezkoumávaném rozhodnutí. Tvzení, že studna má být 30 m od komunikace, zaznívá ve vyjádření žalovaného poprvé. Jedná se přitom o studnu pro

zalévání zahrady, nikoliv o studnu pro pitnou vodu. Žalobce dále poukázal, že občané Vyškova požádali o změnu územního plánu ohledně předmětné komunikace, tato změna je v současné době zpracovávána jako změna č. 13 územního plánu. Předmětem změny je právě místní komunikace, pro kterou dle tvrzení žalovaného je studna v rozporu s územním plánem. Žalobce i nadále trval na zrušení přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného.

Obsahem připojených správních spisů jsou mimo jiné prvostupňové i druhostupňové rozhodnutí správních orgánů a také odvolání žalobce.

Dříve než se Krajský soud v Brně mohl zabývat důvodností žaloby, zkoumal, zda jsou ve věci splněny podmínky řízení. Přitom dospěl k názoru, že žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě ve smyslu ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou (§ 68 a § 70 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně přezkoumal napadené správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.). Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání za splnění podmínek ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žaloba není důvodná.

Při rozhodování vyšel soud z obsahu správního spisu, z kterého bylo zjištěno, že řízení o vydání rozhodnutí o umístění stavby: „domovní studna kopaná“ na pozemku parc. č. 1183/1 v katastrálním území Dědice u Vyškova bylo zahájeno na základě žádosti podané žalobce dne 22. 10. 2008. Dne 4. 11. 2008 vydal stavební úřad rozhodnutí, č. j. MV59668/2008, sp. zn. MV58058/2008/SÚ/Po, jímž předmětná žádost byla zamítnuta. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že záměr žadatele je v rozporu s požadavky uvedenými v § 90 stavebního zákona, a to zejména s požadavkem na soulad s vydanou územně plánovací dokumentací pro Město Vyškov, současně i s cíli a úkoly územního plánování. Město Vyškov má územní plán schválený Městským zastupitelstvem ve Vyškově dne 26. 6. 1997 pod č. XIII: MZ/501-08 v platných změnách. Předmětná stavba se nachází v zastavěném území, v plochách veřejné zeleně, kde je vedeno zařízení dopravní vybavenosti. Na dotčeném pozemku je v územním plánu navržena místní obslužná komunikace navazující na západní příivaděč, který je navržen jako součást řešení trasy obchvatu a vyplývá z „Vyhledávací studie pro západní příivaděč“, zpracované na základě generelu dopravy a projednané dne 15. 12. 2005 na 70. schůzi Rady města Vyškova. Navrhovaná realizace stavby v tomto území je v rozporu se závaznými regulativy územního plánu a s úkoly a cíli územního plánování, které dle ust. § 19 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stanovují koncepci rozvoje území včetně urbanistické koncepce s ohledem na hodnoty a podmínky území. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 1. 2009 č.j. JMK 154423/2008, sp. zn. S-JMK 154423/2008/OÚPSŘ bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno. V návaznosti na právní názor žalovaného, správní orgán I. stupně věc znovu projednal a ve věci rozhodl dne 20. 10. 2009, č.j. MV57692/2009, sp. zn. MV58058/2008/SÚ/Po, předmětnou žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby zamítl. Žalobce podal znovu odvolání, rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 1. 2010, č.j. JMK 155406/2009, sp. zn. S-JMK 155406/2009/OÚPSŘ bylo odvolání žalobce zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Soud dále zjistil, že rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. září 2010, č.j. 4 Ao 2/2010-113 byl návrh na zrušení části opatření obecné povahy – obecně závazné vyhlášky Města Vyškova č. 2/1998, o závazných částech územního plánu, sídelního útvaru Vyškov, v části veřejně prospěšná stavba místní komunikace na pozemku parc. č. 1183/1 v katastrálním území Dědice u Vyškova zamítnut. V návrhu na zrušení části opatření obecné povahy navrhovatel namítl, že v územním plánu z roku 1997 navrhované vybudování komunikace je nelogické, zbytečné a nevychází z potřeb místních obyvatel. Plánovaná komunikace zasahuje do jeho vlastnických práv, neboť kvůli ní je jeho pozemek prakticky nevyužitelný a ztrácí svou hodnotu. Dále namítl, že hlavním důvodem trvání odpůrce na místní komunikaci je zamyšlené vybudování dálničního přivaděče. S vybudováním místní komunikace a dálničního přivaděče nesouhlasí stovky občanů města, kteří podepsali protestní petici a založili Občanské sdružení Eko Aktivita, o.s.

Z vyjádření odpůrce vyplynulo, že dotčený pozemek získal navrhovatel do svého vlastnictví v dubnu roku 2004, takže se měl možnost podrobně seznámit s jeho stavem, včetně omezení užívání zakotveného v územním plánu z roku 1997. Nesouhlas s navrženým umístěním místní komunikace na svém pozemku poprvé projevil poté, kdy na něm realizoval stavby bez požadovaných povolení a z tohoto důvodu byla stavebním úřadem zahájena příslušná řízení. V současné době se přitom zpracovává změna č. 13 územního plánu z roku 1997 s využitím konceptu, který navrhne variantní řešení a vyhodnotí návrh na vypuštění místní komunikace na příslušném pozemku s ohledem na dopady do dopravního systému města. Dále z obsahu odůvodnění vyplývá, že grafickou část územního plánu z roku 1997, konkrétně výkres č. 3 Dopravní řešení a výkres č. 10 Veřejně prospěšné stavby pokládal soud za věrohodnou a z ní i vycházel. Výkresy č. 3 a 10 byly v souladu s Přílohou č. 2 vyhlášky č. 84/1996 Sb. o územně plánovacích podkladech a územně plánovací dokumentaci, vyhotoveny v měřítku 1:5000. Toto měřítko umožňuje spolehlivě seznat, že plánovaná místní komunikace nesplývá se stávající obslužnou komunikací, ani nekončí u řeky, jak tvrdil navrhovatel. Z takto vyhotovených výkresů není patrné, v které části pozemku parc. č. 1183/1 v katastrálním území Dědice u Vyškova a v jakém rozsahu má být navrhovaná místní komunikace umístěna, nicméně tato skutečnost nemohla mít na projednávanou věc žádný vliv. Určení přesné trasy plánované místní komunikace je záležitostí případného územního či stavebního řízení, tzn. je závislé na úvaze stavebního úřadu. Nejvyšší správní soud na základě skutečností uvedených v odůvodnění citovaného rozhodnutí dále argumentoval tím, že zásah do vlastnického práva majitele pozemku parc. č. 1183/1 v k. ú. Dědice u Vyškova, v podobě plánované místní komunikace přes něho vedoucí, je ústavně legitimní a je odůvodněn o zákonný cíl. Zásah byl učiněn nediskriminačním způsobem a bez vyloučení libovůle. Odpůrce při plánování předmětné místní komunikace dodržel všechny kumulativně stanovené zásady subsidiarity a minimalizace takového zásahu, které byly vymezeny v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č.j. 1 Ao 1/2009-120. Dále z citovaného odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že navrhovatel bude moci proti plánované místní komunikaci brojit pouze v procesu pořizování změny č. 13 územního plánu.

S uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu se Krajský soud v Brně ztotožnil a převzal je i do řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2010. Z rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 20. 10. 2009, č.j. MV57692/2009, sp. zn. MV58058/2008/SÚ/Po vyplývá, že zamítnutí podané žádosti o umístění předmětné stavby bylo odůvodněno platným územním plánem schváleným dne 26. 6. 1997 pod č. XIII: MZ/501-08 s tím, že navrhovaná stavba se nachází v plochách veřejné zeleně, kde je současně vedeno zařízení dopravní vybavenosti. Přes lokalitu je navržena místní komunikace navazující na západní přivaděč, který je navržen jako součást obchvatu města. Je proto nutno akceptovat požadavek územního

plánu, sice, že v těchto plochách územní plán předpokládá, respektive navrhuje pro předmětnou lokalitu současně místní komunikaci, která dle výkresu č. 10 ÚPN SÚ Vyškov je vymezena jako veřejně prospěšná stavba. Tato skutečnost pak naplňuje požadavky ust. § 90 písm. a) a b) stavebního zákona ve spojení s ust. § 92 odst. 2 stavebního zákona.

Podle ust. § 90 písm. a) stavebního zákona v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací.

Toto ustanovení stanoví základní hlediska, podle kterých stavební úřad posuzuje podanou žádost (záměr žadatele). Jde o základní hledisko posuzování žádosti, když územně plánovací dokumentací jsou podle § 2 odst. 1 písm. n) zákona: 1) zásady územního rozvoje (bod 1), 2) územní plán (bod 2), 3) regulační plán (bod 3). S těmito základními dokumenty musí být předkládán záměr **vždy** v souladu.

Ve smyslu výše uvedeného je zřejmé, že soulad navrhované stavby s územně plánovací dokumentací je primárně zkoumán v řízení územním. Rozhodnutí o umístění stavby přitom řeší způsob, jakým bude konkrétní stavba v území situována. Toto řešení je jedinečné, určené výlučně pro danou stavbu a navazuje na něj stavební řízení a v něm vydané rozhodnutí o povolení konkrétní stavby. V územním řízení tedy mohou účastníci namítat rozpor stavby s územně plánovací dokumentací. Pokud nastanou skutečnosti uvedené v § 92 odst. 2 stavebního zákona (např. záměr žadatele není v souladu s územně plánovací dokumentací, se zákonem, apod.), stavební úřad žádost o vydání územního rozhodnutí zamítne. Žalovaný v dané věci zcela zřetelně vyslovil zákonný důvod pro zamítnutí požadovaného návrhu. Podstata zamítnutí žádosti o vydání konkrétního územního rozhodnutí byla v naplnění právě obsahu ust. § 92 odst. 2 stavebního zákona, konkrétně v rozporu žádosti o umístění stavby studny s platnou územně plánovací dokumentací a cíli a záměry územního plánování. Ustanovení § 43 stavebního zákona upravuje základní zaměření, účel a závaznost územního plánu. Podle tohoto ustanovení územní plán stanovuje základní koncepci rozvoje území obce, ochrany jeho hodnot, jeho plošného a prostorového uspořádání („urbanistická koncepce“), uspořádání krajiny a koncepci veřejné infrastruktury; vymezí zastavěné území, plochy a koridory, zejména zastavitelné plochy a plochy vymezené ke změně stávající zástavby, k obnově nebo opětovnému využití znehodnoceného území („plocha přestavby“), pro veřejně prospěšné stavby, pro veřejně prospěšná opatření a pro územní rezervy a stanoví podmínky pro využití těchto ploch a koridorů. Územní plán tedy pojednává o plochách, aniž by bylo zpravidla možno konkrétní umístění na dané ploše jednoznačně určit. Názor žalovaného, že postačí, když záměr do takové plochy zasahuje, je proto správný. Jinými slovy, není rozhodující, zda navrhovaná stavba zasáhne do komunikace či nikoliv, ale zda zasahuje do plochy vymezené pro účel komunikace jako veřejně prospěšné stavby. Pokud se týká plánované místní komunikace, má žalobce možnost proti ní brojit v procesu pořizování změny č. 13 územního plánu.

Soud nemohl přisvědčit žalobní námitce, týkající se neprůkaznosti či účelovosti koordinačního výkresu územního plánu s ohledem na měřítko jeho zpracování, neboť obsah, rozsah a způsob zpracování územního plánu je stanoven v ust. § 13 vyhlášky č. 500/2006 Sb. o územně analytických podkladech a územně plánovací dokumentaci. V odstavci prvním citovaného ustanovení je zakotveno, že územní plán obsahuje textovou a grafickou část. V odstavci druhém tohoto ustanovení se stanoví, že výkresy, které jsou součástí grafické části územního plánu se zpracovávají nad mapovým podkladem v měřítku katastrální mapy nebo ve zvláště odůvodněných případech v měřítku menším a vydávají se v měřítku 1:5000 nebo 1:10000, popřípadě v měřítku katastrální mapy. Samostatný výkres veřejně prospěšných

staveb, opatření a asanací se zpracovává nad mapovým podkladem v měřítku katastrální mapy nebo v měřítku 1:5000. Výkres širších vztahů se zpracovává a vydává v měřítku výkresu ploch a koridorů zásad územního rozvoje nebo větším. Výkresy obsahující jevy zobrazitelné v daném měřítku.

Soud se neztotožnil ani s další žalobní námitkou, dle které žalobce považuje pro účely územního řízení stavebníka Města Vyškov zpracovaný koordinační výkres za nevěrohodný, neboť stěžejní a podstatné pro rozhodnutí je skutečnost, že navrhovaná stavba je v rozporu s platným územním plánem.

Pokud žalobce dále brojí proti tomu, že správní orgán založil své rozhodnutí z části také na Vyhledávací studii, tedy pouze na připravovaných podkladech, které nejsou součástí platného územního plánu, jedná se o podklad, který má toliko doplňkový charakter sloužící pro posouzení platného územního plánu z důvodu jeho charakteristiky. V této části se soud zcela ztotožňuje s argumentací uvedenou žalovaným v obsahu napadeného rozhodnutí.

Na základě výše uvedeného neshledal soud žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že žalobce byl rozhodnutím a postupem správních orgánů zkrácen na svých právech, žaloba proto byla ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta jako nedůvodná.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá, žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřednické činnosti nevznikly, proto soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení.
V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. září 2012

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová